

אורש אחי

אני זוכר שאורש נולד, האח הקטן שלי, תינוק עגלגל וחמוד. כשהיה בן שנה וחצי נפטר אבינו ואורשי לא זכה להכירו, אך אני בטוח שאבא היה תמיד גאה בו מלמעלה. בילדותינו לא נתנו לנו להתראות יותר מידי, אבל אני זוכר שאורשי היה מאוד נחמד, מאוד ממושמע ומסודר, הסתדר טוב עם אמא ועם כל מי שסביבו. כילד היה מאוד חברותי, אכפתי ועוזר, ונשאר כזה כל חייו. כולו לב ורגישות לאנשים שסביבו. כשהתגייסתי לצבא העולמות שלנו קצת התרחקו, אך תמיד אהבנו אחד את השני. כשהלך לצבא נכנס עמוק לעניינים, סיים קורס טייס והתמחה במסוקים. אמא התמוגגה מהבן המוצלח שלה וכולנו היינו מאוד גאים. אחרי הצבא נסע לחו"ל לשנה וחצי, כשחזר גר קצת במשק ואז החליט לצאת מהקיבוץ. מלבד כשרונו והצלחתו, היה לו ראש טוב, הוא היה חכם למדי, חדור מטרה וממוקד, ידע מה הוא רוצה והשיג את מבוקשו. הוא הלך ללמוד ביולוגיה באוניברסיטת תל אביב ועם סיומו החל להתמקם בתחומו. את רויטל הכיר אורשי כשגר בתל אביב והתאהב בשותפתו לדירה. הם הפכו לזוג יונים, התחתנו והקימו משפחה לתפארת.

בינתיים, תוך התפתחותו המקצועית רקם רעיון, שהיום נקרא סטארט-אפ, ויחד עם שמוליק הקימו חברה. הרעיון היה מעולה אך היה קשה להפיק אותו בארץ ועם זאת, על הדרך עלה במוחם רעיון מדהים: הם מצאו דרך למפות DNA בעזרת קופסא קטנה, ללא צורך באמבטיית מלאות חומרים במעבדה. מרגע שהתבייתו על מטרה זו הם החליטו לזנוח את הרעיון הראשון ולהתמקד בהוצאה לפועל של

התגלית שלהם. לאחר שחקרו לעומק והגיעו למוצר המבוקש החליטו לפתוח מפעל בצפון לייצור הקופסאות הקומפקטיות, שנקראו קסטות. ברגע שהכול עבד, מצאו משקיע והחלו לשווק, מצאה אותם חברה אמריקנית שהציעה לקנות אותם. ואז עשו מה שנקרא היום אקזיט, שזה הישג מרשים. אורשי המשיך לנהל את החברה עוד כמה שנים ולאחר מכן ניגש ללימודי תואר שני. תוך כדי כך, כשחושיו כבר מחודדים בזיהוי רעיונות בעלי פוטנציאל הצלחה, החל לנהל חברת סטארט אפ חדשה ובהמשך אף הקים עוד חברה לסטארט אפ נוסף. בינתיים, יחד עם רויטל, הביאו לעולם שלושה בנים חמודים שהסבו להם אושר רב. ב-2005 הקימו בית ביבנה ואז ראשו של אורשי היה פנוי לעזרה ותמיכה לחברים בתחומו. כזה הוא היה- תמיד תומך ועוזר. כל חייו היו לו חברים רבים, אי-אפשר היה לא לאהוב אותו. רוב הזמן היה מחייך ומסתכל על החיים בשמחה.

ב-20 השנה האחרונות אורשי נאבק בסרטן וניצח אותו פעם אחר פעם. הוא אפילו פיתח תרופה מסוימת לסרטן ושימש כשפן הניסוי שלה. לא היה גבול לכוחות שלו, ועל זה תמיד הסתכלתי עליו בהערכה רבה. בכלל, כל חייו הערכתי אותו ואהבתי אותו בכל ליבי. כל פעם כשהגיע לביקור היינו יוצאים לטיול לראות מה התחדש בקיבוץ ולהתעדכן בחדשות, בעסקים ובמשפחה. לא משנה כמה היה חולה תמיד הוא היה אורשי, עם חיוך על הפנים ומבט שובבי בעיניים. כך אזכור אותך, אחי הצעיר אורש. תהיה בטוח שהתבעת את חותמך בעולם הזה, והשארת אחרריך כל כך הרבה טוב. תמיד תהיה בליבי, נוח על משכבך בשלום.